

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 lipca 2015 roku, Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) na rzecz powódki kwotę 10 000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 6 maja 2014 roku i oddalił powództwo w pozostałej części

Powyższe orzeczenie zaskarżyła apelacją strona pozwana.

Rozstrzygnięciu skarżąca zarzuciła:

1. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 815 k.c. w zw. z art. 834 k.c. poprzez ich niezastosowanie

W następstwie tak sformułowanych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości.

W odpowiedzi na apelację pozwanego strona powodowa wniosła o jej oddalenie w całości, a nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

W pierwszej kolejności za całkowicie chybiony należało uznać podniesiony przez pozwanego zarzut błędnego ustalenia przez Sąd pierwszej instancji stanu faktycznego, czyli naruszenia dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. W myśl powołanego przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c.

Zważyć należy ponadto, że pozostałe zarzuty apelacji dotyczące naruszenia przepisów prawa materialnego również należało uznać za chybione.

Zarzuty te bowiem konstruowane są w oparciu o polemiczne stanowisko skarżącej w przedmiocie oceny dowodów zgromadzonych w toku postępowania i wniosków co do kształtu okoliczności faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Pomimo obszerności wywodów apelacji skarżąca, w ocenie Sądu Okręgowego, nie zdołała jednak przedstawić jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które podważałby prawidłowość ocen i wniosków jurydycznych, które legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia. Nie sposób przy tym nie zauważyć, że apelacja ogranicza się w istocie do powielenia argumentacji przedstawionej już przez skarżącą przed Sądem I Instancji, która jednak, jak słusznie ocenił to już Sąd Rejonowy, nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, iż strona pozwana zawarła ze zmarłym mężem powódki ważną umowę ubezpieczenia na mocy, której powódka była upoważniona do odbioru należnego świadczenia.

Umowa ta była ważna niezależnie od tego, iż oświadczenie o stanie zdrowia nie zostało podpisane przez ubezpieczonego mimo takiego nałożonego na niego obowiązku jako, że obowiązkiem strony pozwanej było zweryfikowanie podpisu złożonego pod oświadczeniem o stanie zdrowia.

Skoro zatem strona pozwana przyjęła składkę wynikającą z powyższej umowy mimo, iż oświadczenie o stanie zdrowia podpisała inna osoba niż ubezpieczony to w ocenie Sądu Okręgowego umowa ta winna rodzić skutki prawne w postaci wypłaty należnego świadczenia wbrew twierdzeniom apelującej, która błędnie wywodzi, iż nie miała obowiązku dołożyć należytej staranności w sprawdzeniu czy oświadczenie o stanie zdrowia podpisała osoba do tego uprawniona.

W takiej sytuacji winna ona ponosić niekorzystne dla siebie skutki w postaci wypłaty świadczenia, które w przypadku dołożenia należytej staranności przez pracowników pozwanej byłoby nienależne.

Mając na uwadze powyższe, a także fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd drugiej instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.